

JEGYZŐKÖNYV

Készült: a hajdúnánási Kőrösi Csoma Sándor Gimnázium, Szakközép-, Szakképző és Általános Iskola, Kollégium székhelyintézmény dísztermében 2011. február 1-jén, 17 órakor, a városi oktatási intézmények átszervezésével kapcsolatban megtartott tájékoztatóról.

Jelen vannak: Szólláth Tibor polgármester, dr. Juhász Endre alpolgármester, Éles Béláné közoktatási és közművelődési szakreferens, Gömöri József igazgató és a székhelyintézmény tantestülete 51 fő, a mellékelt jelenléti ív alapján.

A jegyzőkönyvet vezeti: Katonka Sándorné iskolatitkár.

Gömöri József: köszöntöm a megjelent vendégeket. A mai fórum témája a város oktatási intézményeinek átszervezésével kapcsolatos. A tegnapi közmeghallgatáson részt vettünk, tudjuk, miről van szó, ennek folytatása most ez a helyi fórum. Felkérem Szólláth Tibor polgármester urat, röviden ismertesse az erre vonatkozó elképzeléseket.

Szólláth Tibor: Köszönöm Igazgató Úr. Tisztelettel köszöntök mindenkit. Igazából azt gondolom, hogy nagyon hosszasan nem kívánok most itt bevezetőt mondani. Gyakorlatilag a testületi ülésen, tegnap a közmeghallgatáson elég sokat beszéltünk róla, de biztos, hogy nem eleget még ahhoz, hogy mindenki értse azt, hogy ez a folyamat mitől kellene, hogy működjön vagy mitől nem fog működni. Én abban vagyok érdekelt és azt szeretném, hogy ez működjön. Alapvetően ez az első állomás, ahol elindultunk és én igyekszem minden intézménybe, nem csak igyekszem, el is fogok menni, és mindenhol az alkalmazotti közösséggel, illetve a szülői közösséggel fogok találkozni. Alapvetően az én célom az az, hogy azokkal a félelmekkel találkozzak vagy azokkal az esetleges félreértésekkel, amivel tele van a város, véleményem szerint. Szeretném, hogy ezt tudnánk tisztázni. Nagyon röviden összefoglalnám a koncepció lényegét és utána pedig azokra a kérdésekre szeretnék választ adni, ami nyilvánvalóan létezik. Én azt nem nagyon tudom, hogy hol kezdjem. Maga, ez az intézményekkel kapcsolatos átszervezés, ez nem új keletű dolog. Amióta ez a közösség itt létezik - ez az elmúlt évtizedeket jelenti -, mindig problémaként jelent ez meg. Három évvel ezelőtt volt egy akkor is halaszthatatlannak tűnő beavatkozás az intézményrendszerbe, ami részeredményeket hozott, de igazából nem oldotta meg azokat a problémákat, amelyekkel napi szinten találkozunk. Nagyon egyszerű oka van ennek, csak a tavalyi évhez viszonyítva 114 gyerekkel van kevesebb a városban, az intézményeinkben, mint egy éve. Hogyha ezt megnézzük hat év vonatkozásában, akkor hat év alatt – és nánási gyerekekről beszélek, ebbe nincsenek benne azok a gyerekek, akik nem hajdúnánásiak, hanem más településekről jönnek – a 0-18 év közötti korosztály - 2006 és 2008 közöttéről beszélek -, 900 gyermek tűnt el a városból, ami most vet föl problémákat, de összességében szerintem sokkal súlyosabb problémákat vet föl,

hosszútávon vagy legalábbis középtávon. Ezeknek a gyerekeknek tíz-húsz év múlva a város gerincét kellene alkotniuk, és ezek a gyerekek egyszerűen nincsenek, vagy nem születtek meg, vagy elmentek a városból szülőstől, vagy valamilyen más formában.

Az én javaslatom az, hogy végig vehetjük az óvodai szinttől az általános iskolai, középiskolai részt, de alapvetően a középiskola érinti az itt lévőket, a mai fórumnak az itt jelen lévő személyeit, ebből fakadóan én azt gondolom, hogy a középiskolai szint átszervezése inkább az, amiről érdemben kell itt beszélni.

A középiskolai szintnél volt egy három évvel ezelőtti beavatkozás, amikor három középiskola működött a városban, akkor még nyolcosztályos gimnázium, hatosztályos gimnázium és a szakképzési rész működött külön intézményként. Akkor is látszott már, hogy három gimnázium, vagy három középiskola – bocsánat – nem fog tudni üzemelni gyereklétszám hiányában sem. De ami a legsúlyosabb probléma volt, akkor is ezt a szakértői vélemény jelentősen kihozta, hogy a hajdúnánási szakképzés az egy nagyon jelentős csúszásba ment, hiszen ha csak a létszámokat nézzük, akkor, amikor a NOM épületét a Csiha Tagintézmény, vagy az akkor még Csiha Intézmény megkapta, akkor 900 gyerek járt oda. Ők akkor azt mondták, hogy azért van szükség az épületre, mert 1300-1400 diákban gondolkodnak, s ez a diáklétszám az idei évben 531-re redukálódott. Ez azt jelenti, hogy az akkori létszám megfeleződött, s amit meg terveztek, annak 1/3-a jár abba az épületbe. Abba, amibe háromszor annyi gyereket terveztek. Ez az egyik probléma, de a másik alapvető probléma az az, hogy a város stratégiai szempontjai alapján a szakképzésnek kiemelt jelentőséggel kell bírni, ez azt jelenti, hogy a város elveszíti vagy elvesztette azt a versenyképességét a többi település kapcsán. Ez a veszteség abból fakad, hogy amikor ide akar jönni egy cég – én is ezt tapasztalom - azt kérdezi, hogy mennyi szabad munkaerő van a városban, s azt kérdezi, hogy a város milyen szakmákban és milyen minőségben képes szakképzett munkaerőt biztosítani. Ebből a szempontból egészen bizonyos, hogy a szakképzésünk ebben a viszonylatban nem megy tovább. Maga a szakképzés is egy komoly átalakulás alatt áll, ez pedig az előrehozott szakképzésnek a kérdése, ami nem tesz mást, mint a talán jó 10 éve elfelejtett - korábban szakmunkásképzés - a szakközépiskolai képzésnek megfelelően vissza fog jönni a négyéves, hároméves szakképzés és a négy éves szakközépiskola. Azt gondolom, hogy ezekre föl kell készülnünk, és ebben a folyamatban a szakértőket alapvetően meglepte, hogy ez a három évvel ezelőtti döntés, ami megszületett, bár formálisan megtörtént, alapvetően ez a két iskola nem vált egy intézménnyé. Van egy Kőrösi anyaintézmény és van egy Csiha Tagintézmény, ami teljesen különálló módon működik egy külön tantestülettel, szinte külön pedagógiai programmal és párhuzamos osztályokkal, párhuzamos képzésekkel tovább, mint ahogyan az korábban történt. Ha ezt nagyon egyszerűen le szeretném fordítani, akkor azt jelenti, hogy van egy falanszter, ami a város felé azt mutatja, hogy ez egy intézmény, mögötte pedig van egy – talán nem biztos, hogy szerencsés – megosztottság, ami arról szól, hogy a Kőrösi idézőjelbe pedagógusai vagy

diákjai azt gondolják, hogy a másik tagintézménybe lévő pedagógusok vagy gyerekek egészen más rendszernek a tagjai. Mi azt mondjuk, hogy ez így nem szerencsés, azt szeretnénk elérni, hogy ezt a széttagoltság megszűnjön, főleg a szakképzésben. Mostani elképzeléseink szerint gyakorlatilag a középiskolai rész úgy tagozódna, hogy a Csihának a tagintézmény jellege megszűnik. Ez azt jelenti, hogy egy igazgatás alá kerülne – nem csak formálisan, hanem érdemben is az egész intézmény. Lesz egy igazgató, lesz két igazgatóhelyettes, egyik a gimnáziumi részért lesz felelős, a másik a szakképzésért lesz felelős, és a szakképzésben lesz egy gyakorlati oktatásvezető. Tulajdonképpen a mostani elképzelésünk ez. Van még egy, ami érinti ezt az intézményt, ami az, hogy a városközpontba lévő kollégium nagyjából 1000 m²-en van, 80 fős kapacitással, és 29 fős feltöltöttséggel működik. Mi azt mondjuk, hogy ez egy verseny, ahol tulajdonképpen versenyezni kell azért, hogy azok a gyerekek, akik nem helyben kapják meg a középiskolai szolgáltatást - hova mennek, mely iskolát, melyik várost választják. Akik ebben a kollégiumban laktak azt mondják, hogy húsz éve is így nézett ki, nagyon nagy változás a kollégiumon belül nem történt, és nem biztos, hogy ez a fajta működése hosszútávon fenntartható. Döntési helyzet előtt van az Önkormányzat, két lehetőség van. Az nem tűnik jó alternatívának, hogy az ország egyik legdrágább kollégiumát tartjuk fent ebben a formában. Van egy „A” verzió - amit mi nem támogatunk - ami arról szól, hogy ezt a kollégiumot be kell zárni, és a városnak a térségi középiskolai funkcióját gyakorlatilag ezzel együtt elveszítjük. Mi azt mondjuk, hogy egy olyan kollégiumra van szükség, amely képes versenyezni a szomszéd települések ilyen jellegű szolgáltatásaival, és a mostani elképzelések szerint a volt Nánási Oláh Mihály iskolának az épületébe kerülne áthelyezésre. Mielőtt ez megtörténik, nyilván el kell végezni azokat a vizsgálatokat, amely megalapozza, hogy milyen módon lesz alkalmas ez az épület a kollégiumi ellátásra, és amikor ezek megtörténtek, a jelenlegi számításaink szerint ez év nyarára az az épület képes lesz befogadni minimum ezt a létszámot; és amikor a Bocskai Iskola elköltözik abból az épületből, akkor az az épület – hogyha lesz rá reális igény – akkor az egész épület kollégiumként képes lesz üzemelni. Nagyjából így szeretném röviden összefoglalni az elképzeléseket, s várnám a kérdéseket, amelyek esetlegesen Önöktől érkeznek.

Dér Balázné Dobi Inci:

A határozati javaslat előtt volt egy olyan kifejezés, hogy szűkített szakképzésben gondolkodik a Képviselő-testület. A határozati javaslatban ez a szószerkezet már nem szerepel. Mit értsünk mi ez alatt? Hogy itt csak gimnáziumi, szakközépiskolai jelleg, szakképzés lesz? Ezt egy picit, ha konkretizálná, hogy mit takar a Képviselő-testület szerint a szakképzés, a szakközép, illetve a gimnáziumi egység?

Szólláth Tibor: Ami az előterjesztés előtt lévő anyag, az a szakértői anyag. Nyilván ez volt a kiindulási pont, de a mi szempontunkból, amit most figyelembe kell venni, azok a határozati javaslatok, amelyek elfogadásra kerültek. Ebből kell kiindulni, és az az irányelv, amit most elfogadtunk, ezeket

az alternatívákat vizsgálja meg. Ami a határozati javaslatban szerepel, az a most elfogadott irányelv, ahogy kezdődik is: a képviselő-testület azt a szándékát fejezte ki, hogy... S ami előtte van az a szakértői anyag, amelyből nyilvánvalóan nem minden alternatíva lett elfogadva, és nem minden alternatíva lett beépítve magába a határozati javaslatokba. Én így foglalnám össze. Azt, hogy konkrétumot, hogy mire gondol a szakértő, azt itt most én nem tudom megmondani, de lehet, hogy Éles Béláné Margó tudna segíteni, de lehet, ő sem tudja, a szakértőt kell majd erről megkérdezni. Mivel nem került be a határozati javaslatok közé, szerintem ennek nincs jelentősége.

Dér Balázné Dobi Inci: Hát én csak feszegetném tovább ezt a kérdést. A humán tagozatra vonatkozik a kérdés. Hogyha innen a humán tagozatot – de nyilván ez sincs benne a határozati javaslatba, hanem előtte – tehát ha a humán tagozat innen kikerül, tehát akkor az ebből az épületből kerül-e ki, vagy akkor az egész rendszerből kikerül, és ez a szociális munkás képzés veszi át a helyét, vagy nem, és marad mind a kettő?

Szólláth Tibor: Egy fontos dologra hívnám fel a figyelmet, és ezt én tegnap is elmondtam: ha valaki elkezdte egy képzésben a tanulmányait, az nem fog megszűnni és nem kerülnek összevonásra sem itt, sem az általános iskolában.

Dér Balázné Dobi Inci: 9.c-s osztályfőnök vagyok, a humán szakmacsoportnak az osztályfőnöke, tehát ezért kérdezem, mert ez nekik nagyon fontos kérdés.

Szólláth Tibor: Ez így van. Egy másik fontos dolog, hogyha logikusan végiggondoljuk, most azt kértük a Csiha Tagintézménytől, hogy azt vizsgálják meg, hogy mikor képesek a NOM épületét kiüríteni. Nyilvánvalóan furcsa lett volna, ha azt mondják, hogy nem tudják, mert hangsúlyoztam, hogy amikor ők megkapták azt az épületet 900-an voltak, most 531-en vannak. Ez azt jelenti, hogy azt az épületet úgy használják, hogy tulajdonképpen arra szükségük nincs. Ha kell, március hónapban képesek onnan átvonulni a régi épületbe, és az épületnek a felújítása elkezdődhet. Ha ezt logikusan végiggondoljuk, akkor ha ők átköltözhetnek a saját épületükbe, az eredeti épületbe, akkor arra nincs lehetőség, hogy további osztályokat vigyünk oda. Azt jelenti, hogy azok az osztályok, akik most itt a műhelyépületben tanulnak, természetesen itt fognak maradni. Összességében annyi történik, hogy egy intézménnyé szeretnénk alakítani ezt a jelenleg mégis két intézményként működő intézménycsoportot, s azt szeretnénk elérni - bár ez lehet, hogy illúzió, én ezt nem tartom annak -, hogy az a fajta csúszása a hajdúnánási szakképzésnek, ami egész egyértelműen kimutatható, az megálljon, és képesek legyünk ebben a versenyben - ami létezik és élő verseny -, a többi településen folyó szakképzés és mi közöttünk. A szakképzés alatt egy egységes szakképzést értek, ebbe benne van a szakközépiskola is, és én az egész szakképzésről beszélek. Ez egyrészt a színvonalcsökkenést megállítja, másrészt pedig olyan körülmények közé kerülnek a gyerekek, amilyen körülmények között most nincsenek. Azoknak a

tanműhelyeknek az állapota, amikben ma Hajdúnánáson szakképzés folyik, az egész egyszerűen elképesztő, s azt gondoljuk, hogy sem a versenyképességet nem fogja elősegíteni. Másrészt a versenyképességnek van egy másik nagyon fontos eleme: hogy az innen kikerülő gyerekek olyan tudás birtokába legyenek, amely a piacon keresett. Ne képezzünk olyan gyerekeket, akik a piacon nem fognak tudni elhelyezkedni.

Harangi Zsolt: Számomra új információ ez a vezetői struktúra. Nem azért kérdezem, mert most abban dolgozom és félttem az állásomat, hanem mert ha jól hallottam egy általános helyettes, egy műszaki helyettes és egy gyakorlati oktatásvezető látná el az igazgatóságát az igazgatóval együtt. Hogyan oldható meg egy általános helyettesnek a munkája úgy, hogy durván 42 osztály tanigazgatását kell megszerveznie, míg egy általános iskolában van - mondjuk - 300 gyerek. Óriási feladat egy általános helyettestől a két intézménybe járó összes gyermek teljes tanigazgatását elkészíteni, aztán óriási feladat a műszaki helyettes részéről a szakközépiskola valamint a szakképzés teljes tanigazgatását elkészíteni. Nem gondolkodik e benne az önkormányzat, hogy esetlegesen legyen a vezető személyek alatt, vagy éppen telephelyenként még egy-egy plusz helyettes, akik a munkánkat segítik, ugyanis így is óriási a tanigazgatási munka. Pláne, hogyha teljes áttanítás alatt gondolkodunk, akkor A és B hét átvételére kerülhet sor a gimnáziumban is, ami szükségessé teszi ezt, hiszen akkor nehéz az átjárás a kollégáknak, hogyha valamelyik telephelyen nincs meg a kötelező órája.

Szólláth Tibor: Ez a mai megbeszélés például pontosan erről szól, hogy az ilyen jellegű problémafölvetést megbeszéljük.

Harangi Zsolt: Míg egy általános helyettesnek - nálunk - 800 gyerek tanügyigazgatását kell elvégezni, míg a maradék 500 gyerek, összesen 1300 gyerek tanigazgatása, tehát iskolalátogatási igazolások, az órarendkészítés, a tankönyvmegrendelés, a különböző kérelmek elbírálása, egyebek. Ha műszaki igazgató, akkor jelenti azt, hogy jóval több a szakközépiskolában és szakmákban a vizsgára jelentkezéstől kezdve a dolgozók minőségbiztosításán túl nagyon-nagyon sok minden. Azért kérdezem, mert most jelen pillanatban hét vezetővel vagyunk, a hármat én nagyon kevésnek tartom.

Szólláth Tibor: Hány vezetővel?

Harangi Zsolt: Talán hét helyettes van, ha jól emlékszem. Egy, kettő, három...hat.

Szólláth Tibor: De én azt gondolom, hogy ez a része, alpolgármester úr mondta, hogy...

Harangi Zsolt: A munkamegosztás szempontjából lényeges.

Szólláth Tibor: Úgy van. Én nem hiszem, hogy ez vita lehet, bár ezt nem mondtam, de nekem ez természetes. Nem az a célunk, hogy tönkretegyünk egy szakmai munkát. Mi azt szeretnénk, hogyha a szakmai színvonal javulna, azok a gyerekek, akik azt választják, hogy Hajdúnánáson akarnak középiskolai képzést, ők jobb körülmények között tudják ezt tenni, mint ahogyan az eddig történt. Hogyha az fog problémaként fölmerülni, hogy kevés a két helyettes és más számokkal kell ezt megoldani, én azt gondolom, hogy részünkről nem lesz ilyen jellegű probléma.

Dr. Juhász Endre: Szeretettel köszöntök én is mindenkit. Engedjék meg, hogy emlékeztessen mindenkit arra, hogy a koncepció előkészítő fázisában vagyunk. Hogyha figyelték a képviselő-testület ülését, akkor láthatták, hogy a két verziót, illetve két alternatívát hagyott bent a képviselő-testület. Egyik az a verzió, amit a polgármester úr is ismertetett és ezzel el is árulta a szándékát, hogy ő inkább ezt támogatná. De bent van egy másik alternatíva is, miszerint a Csiha Tagintézmény nem szűnik meg, hanem ez a tagintézmény tovább működik, csak egy profiltisztítás történik, tehát azt jelenti, hogy megkapja az összes szakközépiskolai illetve szakképzést, és akkor a másik részben pedig a gimnáziumi képzés marad. Ez a két alternatíva van. Nyilván a koncepció az egy szándékot jelent, illetve eredetileg fogantatást jelent azt hiszem, egy latin tanár van is köztünk – én úgy emlékszem, hogy ez fogantatást jelent -, tehát most kell hogy megszülessen, vagy egyáltalán meglegyen a gyermek, itt kifejlődik és majd megszületik. Néhány hónap múlva a képviselő-testület - várhatóan márciusban - fog erről dönteni, illetve hát majd szeptember környékén fogjuk ezt a gyermeket igazából látni, hogy milyen is lesz. De hogy milyen legyen, ehhez kérjük az Önök segítségét. Ezek fontos kérdések, de nyilván ez csak az egyik alternatívának az oldala, még várjuk azt, hogy Önök hogyan látják, melyik alternatívát dolgozzuk ki. Mert a szakértő most mind a két alternatívával dolgozik. Dolgozik azzal is, hogy egy intézmény lesz és azon belül milyen organogram, vagy hogy milyen vezetési struktúra áll föl, de ugyanakkor dolgozik azon is, hogy megmarad a másik tagintézmény, mert erre a képviselő-testület felhatalmazta. Ezért kérem Önöket, hogy ebben is és abban is, pro- és kontra is fogalmazzanak meg érveket. Köszönöm szépen.

Harangi Zsolt: Akkor folytatnám szavamat szavamba öltve. A másik alternatíva már azt jelenti, hogy lefalazzuk a gimnáziumot a szakközépiskolától? Fizikailag elválasztjuk? Mert akkor itt olyan dolog is van, hogy tanteremhasználat, számítógépterem használat, amely, hogyha külön bontjuk őket, akkor ez teljesen másként fog működni.

Szólláth Tibor: Az én gondolataimban ilyenek nincsenek. Alapvetően ez egy olyan átalakulás, ahol én azokat a félelmeket nem osztom, amik itt elhangzanak, hogy itt falazások lesznek, meg gyerekek ketté lesznek vágva és mindenféle egyéb bajok meg problémák vannak. Ez egy strukturális problémának a

megoldása. Egyrészt az arról szól, hogy tegyünk be egy felvételi küszöböt és ne hitessük el azokkal a gyerekekkel, akik nem érik el azt a színvonalat, hogy ők olyan piacképes egyetemi tudást fognak szerezni azáltal, hogy gimnáziumi képzésben részesülnek, ami egyébként nem igaz. Mindnyájan tudjuk, hogy ez nem így van, és ezzel azt a skálát, vagy azt a szeletet növeljük, akik viszont egyébként jól kalkulálható. Így, ha tanulók egy szakképzésben vesznek részt és ennek a szakképzésnek azon a fokán, ami nekik való, egészen biztosan olyan piaci alapon álló tudással fognak rendelkezni, amibe meg fogják találni a számításukat. Igazából van egy felbillent egyensúly, amit véleményem szerint helyre kell állítani és ez a város stratégiai célja is kell, hogy legyen, mert elveszítjük azt a versenyképességünket, amivel korábban rendelkezünk. Ebben most nem állunk túlságosan jól. Ez az én meglátásom.

Balogh Tibor: Azt érzem még itt a profiltisztítás és más és egyéb kapcsán, hogy Önök nincsenek tisztában azzal, hogy egy szakközepes és egy gimnazista között semmi különbség nincsen, viszont egy szakmunkásképzős diák között meg egy szakközepes között óriási a különbség. E szerint a gimnáziumi szakközép kimenetele érettségi, ugyanaz, teljesen ugyanaz. Nincs úgy, mint régen a mi időnkben volt, hogy a szakközepesek külön érettségiztek, a szakközépiskolás gyakorlatilag napjainkban akár jó, akár nem, gimnazista. Önök ezt próbálják valahogy szétválasztani, és én ezt nem értem - az egész koncepcióba -, hogy miért. Erre lehet szándékot válaszolni.

Szólláth Tibor: Köszönöm szépen, én a magam részéről azt hiszem, elég világosan beszéltem, és nyilván tudom, amit Ön mondott azzal kapcsolatosan, hogy mi a különbség a szakképző- és a szakközépiskola között. Ezzel együtt azt gondolom, hogy nem kell látszólagosan szakközépiskolákat fönntartani, amik egyébként gimnáziumi képzést adnak.

Balogh Tibor: Hát de ez a mai rendszer...

Szólláth Tibor: ...de ez szerintem változik, és erre föl kell készülni.

Balogh Tibor: Ja, azt én nem tudtam.

Szólláth Tibor: Következő kérdés?

Urgyán Miklós: Elhangzott az előbb a versenyképesség, ugye nem túl jók a mutatói. Ebbe kapaszkodjunk bele egy kicsit, hogy mi eddig vegyes típusú iskola voltunk, illetve vagyunk, vagyis nem tudom, hogy melyikbe tartozunk most egyébként valójában, de az volt, hogy ugye elég jó helyen állt mindig az országban. Nyilván hogyha csak gimnázium lett volna a Kőrösi, akkor biztos, hogy még jobb mutatókat lehetett volna hozni, mint a szakközépiskolai tagozattal együtt. Most én úgy gondolom - engem alá tud támasztani a statisztika is, meg a kollégák is -, hogy amikor három éve ez az összeváltás vagy fúzió

megtörtént, ezek a mutatók rosszabbak lettek. Nem így gondolom, ezek tények. Most az a félsz van bennünk – tehát elhangzott már köztünk -, attól tartunk, hogy ezzel az átalakítással, hogyha szét lesz választva a gimnázium, akkor valószínűleg a gimnáziumnak a mutatói, a megítélése, a helyzete, a felvételi eredménye sokkal jobb lesz az országos listán, de attól tartok, hogy a szakközépiskolai rész innen le fog csúszni. Tehát úgymond a Kőrösis részt tekintve. Tehát most – én úgy gondolom – hogy ezt tényként el lehet könyvelni, hogy egy intézmény vagyunk, de a Kőrösi székhelyintézményben folyó képzés, illetve a Csihában folyó képzés más. A profilja is más, a képzésnek a minősége is más, és ezt úgy gondolom, hogy egyértelmű, hogy ez az átalakítás a mi rovásunkra fog bekövetkezni. Ez nekünk egyértelműen hátrányos lesz. A következő ennek a vonzata, és már jönnek is a visszajelzések, hogy szülők megállítanak bennünket, felteszik a kérdést, hogy mi lesz. Nyolcadikos gyerek szülője, adná be a jelentkezési lapot, és ilyen vélemények jönnek, hogy márpedig ha neki a Csihába kell járni, illetve abba a közösségbe kell a gyerekének menni, akkor nem biztos, hogy ide fogja beíratni a gyermekét. Tehát itt vannak félelmek – hát lehet, hogy félreértelmezések, lehet, hogy valós dolgok – de amiket vagy meg kell erősíteni vagy el kellene oszlatni, mert ez nemcsak nekünk lesz rossz, ha a beiskolázási mutatónk romlik, hanem ez a városnak is rossz lesz. Tehát nem tudom, hogy a testület ezzel a dologgal megőrzi-e a Kőrösinek a színvonalát. Ne is színvonalnak nevezzük, nevezzük mutatónak, tehát a mutatók romlani fognak.

Szólláth Tibor: Tegnap a szakértő azt mondta, hogy neki az az érzése, hogy Hajdúnánáson van egy elsőrangú és egy másodrangú szakközépiskola és ezzel a megítéléssel találkozok nap mint nap. Csak egy kicsit szégyenkezem emiatt, pedagógus közösséghez jöttem, akinek az a dolga, hogy a rábízott gyerekeket legjobb tudása szerint tanítsa. Amikor azt hallom, hogy azáltal, hogy itt majd ilyen gyerekeket is tanítani kell és mindenféle romlás lesz, akkor azt gondolom, hogy ez a pedagógus közösségnek egy nagyon fontos próbája, hogy mit lehet ebből kihozni. Az is teljesen egyértelmű, – és szerintem odáig azért el kéne jutni, mint mi -, hogy ha Önök azt mondják, hogy ez a rendszer így abszolút fenntartható, ahogy most van, akkor nincs miről vitatkozni, akkor nem értjük egymást. Azt, ami abban a szakértői anyagban le van írva, senki azt megcáfolni nem tudta. Ez volt a kiindulási pont. Az is teljesen egyértelműen látszik - és nekünk nem ilyen picis dobozokba kell nézni. S én ezt kérem Önöktől is. Ne csak így nézzenek, ne csak a Kőrösi dobozába nézzenek bele, hanem nézzenek egy várost, nézzenek egy egész oktatási rendszert. Ezért nekünk a bölcsődei szinttől a középiskolai szintig átfogóan kell gondolkodnunk, s ennek az az egyik része, hogy a középiskolai részt is megpróbáljuk közösként nézni. Nem lehet azt mondani, hogy mi föl vagyunk töltve, és mi nem foglalkozunk semmi mással, mert meg kell nézni, hogy az elmúlt három évben kinek a rovására sikerült ezeket az eredményeket elérni. Át lettek hozva a gyerekeitek egy része. De nem ez a baj, hanem a következő a baj. Azt gondoljuk, hogy hármass alatti szinttel nem biztos, hogy a gimnáziumi képzésbe kell a gyerekeket behúzni, s nem

biztos, hogy el kell velük hitetni, hogy ha ők elvégeznek egy büfés szakot mondjuk - de senkit nem akarok megsérteni, itt tudjuk, hogy miről van szó – elvégzi, és elhitetjük vele, hogy azzal a diplomával ő boldogulni fog. Miközben akik ehhez értenek, és nem egy évre előre tekintenek - hanem azt mondják, hogy 5-10-15 évre lehet előre látni -, hogyha ugyanezt megteszi szakképzés vonalán az ő színvonalának megfelelően, vagy szakközépiskolai vagy szakiskolai képzésben, akkor egészen biztos, hogy piacképes tudással fog rendelkezni. Ráadásul ez elő fogja segíteni a városnak a versenyképességét, mert azt a nyomorúságot megszüntetni, ami most van a városban, azt nem lehet másképp, csak hogyha munkahelyeket vagyunk képesek biztosítani az embereknek. De egy munkahely csak akkor fog idejönni - mondjuk egy cég, hogyha dönt Hajdúböszörmény és Hajdúnánás között -, meg fogja nézni, hogy milyen szakképzéssel rendelkezik a település. Ebben a versenyben nem állunk jól, és én kérem Önöket, kérlek benneteket, értsétek meg, mi nem nézhetjük ezt csak ilyen szűken, és a szakképzés nem csak arról szól, hogy ebben dolgozik most ennyi pedagógus, van benne ennyi gyerek, és ez egy öncélú intézmény. Egyrészt a célunk az, hogy minél több gyereknek kellene a városban maradni. Talán ha ebben az egyben egyet tudnánk érteni, hogy fontos kérdés. Az, hogy 900 gyerek eltűnt a városból, egy nagyon jelentős része abból adódik, hogy szerintem nem gondoltuk át, hogy mit akarunk ettől a várostól. De ezt nem fogja ez a város túlélni, ebben a formájában semmiképpen nem. Ha ezt nem értik meg, nem értitek meg, hogy alapvetően, generálisan át kell az egész városnak a struktúráját ilyen szempontból is szerveznünk, akkor azt mondhatjuk, hogy dőljünk hátra és ne csináljunk semmit. Egészen biztos, hogy össze fog borulni ez a rendszer. Hát nézzétek meg, 20.000 főre hazudtuk magunkat még 10 éve. Ha valaki megkérdezte, hogy Nánás hány ezer lakosú, hát akkor azt mondtuk, ó hát 20.000, mert az olyan jól hangzott, az már olyan szép, nagyvárosnak tűnt. Eközben 17 ezer pár százan vagyunk. Ha csak a folyamatot nézzük - és nyilván ez egy nagyon elöregedő társadalommá fog válni -, akkor ezen generálisan kell valamit változtatni. Ebben nem lehet külön. Én értem az egzisztenciális félelmeket, de egyvalami nagyon fontos, és nem ezzel a logikával álltunk ennek az egész rendszernek neki. Nem azzal álltunk hozzá, hogy azt mondtuk, hogy nézzük meg, hogy mennyi a költségvetés hiánya, saccoljuk meg, hogy ha elbocsájtunk 50 pedagógust, annak mennyi a megtakarítása, abszolút nem. Én csináltam egy létszám-stopot múlt év novemberében, s azt mondtam, hogy a rendszerbe ne engedjünk be kívülről lehetőség szerint új embereket. Nyilván van egy teljesen természetes mozgás a létszámon belül, ez azt jelenti, hogy például nyilván mennek nyugdíjba emberek. Ha mennek nyugdíjba emberek, akkor maga a rendszer fogja ezt fenntarthatóvá tenni, mert nem engedünk – ha kívülről nem engedünk be embereket, akkor belül, ami feszültség ott van, mert láthatóan van – akkor ezt meg fogjuk oldani. Lehet, hogy ez több évig fog tartani, de nem az egyszerű megoldást választottuk, hogy azt mondjuk, hogy jó, szeptember 1-jétől köszönjük és 50 embernek kiadjuk a munkakönyvét. Azért nem ezt választottuk, mert alapvetően érezzük ezt a feszültséget, és azt a szociális feszültséget, ami a városban van. Most, idefele jövet beszéltünk arról, hogy úgy

tűnik, átveszi a város a Polgári Kistérség Pedagógiai Szakszolgálatának az ellátását. Már azt nézzük, hogy hogyan a rendszeren belül megoldani azt, hogy emberek oda bekerülhessenek. Nyilván maga az átszervezés – lehet, hogy ezt nem mondtam – de alapvetően három fontos elemre épül. Egyik: a le nem hívott normatívákat hívjuk le, egy sor ilyen normatíva van, és ez nem kerül a városnak plusz energiába, csak dolgozni kell egy kicsit rajta. Itt most csak hadd mondjam el azt, hogy a halmozottan hátrányos helyzetű gyerekekre lehívánk a normatívát - amit nem hívunk le, mert a szülők egyébként szégyellik azt, hogy az ő gyerekei halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek. A halmozottan hátrányos helyzet azt jelenti, hogy 8 iskolát nem végzett, vagy 8 iskolát végzett szülőknek a gyerekeiről van szó. A mostani számításaink szerint éves szinten mintegy 15.000.000 forintos pénzt nem hívunk le, mert valamiért nem volt energia ezzel foglalkozni. De sorolhatnám tovább, hogyha azt mondjuk, hogy a művészeti oktatás, amire most azt mondja a szakértő, hogy egyrészt nagyon beszűkült, másrészt meg elég mostoha körülmények között működik, megpróbáljuk városi szinten kiterjeszteni és nem kiragadva csak a néptáncra, hanem mindenre, amire lehetséges, amire normatívát lehet lehívni. Ez azt jelenti, hogy a délutáni foglalkozásokra - nyilván pedagógusok bevonásával - plusz normatívát tudunk bevonni. Azt keressük, hogy maga a rendszer hogyan fog működőképesse válni, és nem azzal, hogy kitoljuk az embereket, kidobáljuk belőle, hanem próbálunk pluszforrásokat keresni. Magának, ennek az egész – nagyon egyszerű példát mondok erre – épületgazdálkodásnak a lényege, hogy azt amibe most folyik a képzés, azt próbáljuk meg olyan mértékűvé összehúzni, ami még a szakemberek szerint egy elfogadható mérték, azokat a rossz állapotú épületeket pedig kivenni a rendszerből, ami egyébként a város szégyene. A város szégyene, hogy milyen óvodákba járnak a gyerekek. A város szégyene, hogy a Pedagógiai Szakszolgálat olyan épületbe működik, amilyenbe működik. A város szégyene, hogy az általános iskoláink olyan állapotba vannak, amilyenekbe vannak. Ez nem a pedagógusok szégyene. S hadd mondjak egy nagyon rövid példát és utána Imre mondja - láttam, hogy jelentkezik -, tegnap ezt a példát mondtam a közmeghallgatáson. Van két család. A két családnak ugyanakkor épült a háza, ugyanannyi négyzetméter számú, ugyanannyi gyerek van. Az egyik család azt mondja, hogy ő nekiáll és azt a lakás felújítja, kicseréli a nyílászárókat, hőszigetelést, rendbe rakja a lakást és erre hitelt vesz föl, de kiszámíthatóan ki tudja számolni, hogy ez a befektetés mennyibe kerül és mikor fog megtérülni. Van a másik család, aki arra vesz föl hitelt, hogy ki tudja fizetni a rezsizámláit. Én azt gondolom, hogy az első család sokkal logikusabban gondolkodik, és hosszú távon gondolkodik. Én ezt szeretném elérni. Én tegnap levetítettem egy pár képet a közmeghallgatáson, döbbenetes az intézményeinknek az állaga. Ez azt jelenti, hogy ezekre az intézmények, egy-egy építkezést kivéve – talán a gimnáziumot – nem kerültek semmilyen formában felújításra. Ezek az intézmények robbanásszerűen fognak ránk omlani. Most mondok egy példát: a dorogi úti óvodában éppen eltört egy cső, ami három millió forintba kerül - a kazánház meg az épület között – de nem régen volt egy armatúra-robbanás egy olyan csoportszobában, amibe gyerekek voltak. Hál' Istennek nem

voltak a gyerekek az armatúra alatt, de ez bármikor, bármelyik épületben előfordulhat. Menjenek be a Kasza úti óvodába, az ajtók elrohadva, abban az állapotban vannak az épületek, ahogy azt a jó Isten megadta 30 éve. Ez nem mehet tovább így. Ez a rendszer nem fenntartható. Én értem azt a motivációt, hogy az elődeink miért nem csináltak ezzel semmit sem, de én ezt nem fogom vállalni, én nem erre szerződtem. Én azt mondtam, hogy a megoldásokat keressük, nyilvánvalóan hajlandó vagyok ezekről vitázni, hogyha észérveket mondanak egy-egy ügyben, akkor én hajlandó vagyok ezen módosítani, de alapvetően ez még – ahogy alpolgármester úr is fogalmazott – abban az állapotban van, hogy most van értelme erről vitatkozni, nem az interneten, nem a piacon, hanem ezeken a fórumokon, amikor egymással találkozunk. Parancsolj.

Fejér Imre: Tegnap ott voltam a közgyűlésen, a közmeghallgatáson és az egyik kérdésem, hogy ez a koncepció, ez a tervezett 2011/12-es tanév, tehát most szeptembertől indul. Átgondolta-e a testület, hogy a beiskolázás most hogy fog lemenni?

Szólláth Tibor: Igen.

Fejér Imre: Biztos?

Szólláth Tibor: Igen.

Fejér Imre: Jó. Mert itt, ahogy Miklós mondta, a szülők már tömegesen jelezték, hogy akkor ők a gyerekeiket máshova viszik. Tehát, hogy ezt átgondolta-e. Másik: tegnap a közmeghallgatáson mind a szakértőnek, mind a Polgármester Úrnak teljesen, merőben ellentétes megoldási javaslatai voltak az átszervezéssel kapcsolatban. Én ezt szeretném most konkrétan tudni, hogy a Képviselő-testület mit képvisel a Kőrösivel kapcsolatban, és a szakértő mit képvisel az intézménnyel kapcsolatban, mert ezt tegnap teljesen ellentétes volt. Harmadik: azt mondta Polgármester Úr, hogy pedagógusok munkahely-megszűnése nem lesz. A szakértő pont az ellenkezőjét mondta, hogy pedagógusok, nemcsak a kedvezményezettek, nyugdíjkezdvezményezettek, de azok a pedagógusok, akiknek nem lesz munkájuk, azokat szakmai átképzéssel majd el tudják helyezni 4 éven belül.

Szólláth Tibor: Én ezt a fajta ellentmondást nem érzékelttem, de biztos az én vevőkészülékemben volt a hiba, mint ahogy látszik az előterjesztésből is, ott volt egy sor alternatíva fölvezolv a szakértő részéről. Mi ezt természetesen nem hagytuk mindegyiket jóvá, mert nyilván a döntést, azt nekünk kell meghozni. Ő fölvezol egy palettát és azt mondja, hogy inntől eddig vannak megoldási javaslatok. Mi ezek közül választottunk most egy olyat, ami most vitára bocsájtunk, és erről lehet vitázni. Mi egyébként nyilván azt fogadtuk el, ami a

jelenlegi tudásunk szerint a legnormálisabb kompromisszumnak tűnik. Bocsánat, utolsó kérdése mi volt?

Fejér Imre: A pedagógus elbocsátások.

Szólláth Tibor: Példának okáért azt mondom, hogy ha ez egy városi egység és humán erő gazdálkodás, akkor megint nem intézményekben gondolkodunk, hanem rendszerben. Példának okáért felmerül az, hogy elég komoly költsége van, hogy a Maklár gimnáziumba a korábbi tanítókból tanárokat képzett a város. Logikus-e, hogy egy ilyen elég komoly bérrel rendelkező tanárembert napközis oktatóként használunk? Vagy azt mondjuk – nyilván az a logikus és az a helyes –, hogy ő az idő folyamán megtalálja a helyét a rendszerben, ott, ahol neki egyébként a helye van, s ha lehet, akkor középiskolai tanárként. Nyilván ez azt jelenti, hogy a hasonló helyzeteket egységesen kell kezelni. Mint ahogy, ha egységes általános iskola lesz, akkor tulajdonképpen az áttanítás az teljesen természetessé kell, hogy váljon. Én ebben így gondolkodom. Azt is tudom, hogy leírta a szakértő, hogy – ha jól emlékszem, akkor a kollégium vonatkozásában – 1 fő kollégiumi nevelő megtakarítást javasol. Ezt majd mi eldöntjük, ez az ő javaslata. Még egyszer hangsúlyozom, alapvetően mi nem emberekben gondolkodunk, és nem ebben keressük a megoldási javaslatot, hanem azt mondjuk, hogy évek folyamán hagyjuk kimenni az osztályokat abban a struktúrában, amiben most tanulnak. Nem kívánunk osztályokat összevonni. Ez a város nagyon megsínylette azt, amikor nem is olyan régen, pont a NOM-ban tanuló gyerekeket úgy szórták szét, mint szélben a pelyvát. Nem hiszem, hogy az szakmai megoldás volt. Mi azt mondjuk, hogy hagyjuk kimenni ezeket a csoportokat, és már az újonnan bekerülő osztályok között majd végig lehet azt gondolni, amit a szakértő is mond, hogy biztos-e, hogy Hajdúnánáson az egész populáció – az első osztályos gyerekek, akik bekerülnek a rendszerbe – mindegyike alkalmas-e arra, hogy emelt szintű képzésben részesüljön valamiből. Vagy azt mondjuk, hogy egy része alkalmas az emelt szintű képzésre, másik része felzárkóztatásra fog szorulni. De ezek pedagógiai kérdések, én ebbe nem akarok belemenni. Nyilván ehhez egy szakértő jobban ért, mint én, és nyilván a kollégák részéről is meg kell majd hallgatnom, hogy mi az álláspont. De abban annyi meglátásom talán lehet, hogy nem biztos, hogy Hajdúnánáson mindenki alkalmas arra, hogy azonnal emelt szintű képzésben részesüljön. Ráadásul lehet látni, hogy az a verseny, amely a gyerekekért folyt vagy folyik, ami abból fakad, hogy most egy iskolányival van kevesebb gyerek, mint amennyi rendelkezésünkre áll épület, és kb. 4-5 éven belül még féliskolányi gyerekek kevesebb lesz. Ez a helyzet azt váltotta ki, hogy az iskolák vére menő harcot vívtak az első osztályos gyerekekért. Ehelyett mi azt mondjuk, hogy egy egységes gondolkodáson belül megpróbáljuk a gyerekeket a legjobb tudásuk szerint olyan körülmények között képezni, ahol egyébként megkapják ezeket az akár emelt szintű képzéseket is, de úgy, ahogy nekik a legmegfelelőbb, abban az életkorban, amikor ez a legmegfelelőbb. Az a harc, ami folyt a gyerekekért az

azt hozta, hogy mindenki - javarészt első osztályban - emelt szintű nyelvképzést akart bevezetni, emelt szintű matematikai képzést, sorolhatnám. Parancsoljatok.

Balogh Tibor: Ön elejtett egy mondatot, hogy majd meg fog változni a szakképzés. De arra a kérdésemre, hogy mi a különbség egy gimnazista és egy szakközépes között, Ön nem válaszolt. Erre szeretnék választ kapni, hogy mi lesz majd, én ezt nem tudom, de ha erről mesélne, hogy hogyan fog megváltozni, attól okosabb leszek. De amúgy nem vagyok az.

Szólláth Tibor: Egy fontos dolog, és ezért én elnézést kérek, mindenkitől elnézést kérek. Ha valaki itt nem akar megérteni és nem akar érteni dolgokat, én azon nem tudok változtatni és nem is akarok. Ezért elnézést kérek. Én úgy jöttem ide, hogy őszintén fogunk beszélgetni és a megoldást keressük. Ha valaki ebben az egészben ellenséget lát, akkor szerintem rossz helyen van, ilyen nincsen, és én azt gondolom, hogyha nem értitek meg, amit az előbb elmondtam, vagy nem értik meg - elnézést kérek -, akkor ez nem párbeszéd, az a süketek párbeszéde. Beszélhetünk órák hosszat, de nem fogunk előrébb jutni. Én azt kérném...

Balogh Tibor: Elnézést, ez most nekem szólt?

Szólláth Tibor: Nem, általában mondom ezt, jó? Köszönöm szépen.

Balogh Tibor: Akkor szeretném még egyszer feltenni a kérdést. A jelenlegi szakképzési rendszerrel, én... Ja, én azt sem értem egyébként, hogy mi a baja a Polgármester Úrnak az internettel. Ez egy másik dolog. Miért nem jó az a fórum, úgy az a fórum, de mindegy, ez az Ön dolga. A szakképzési rendszerrel ez az egy kérdésem, mi a különbség. Vagy Ön, amit elejtett - akkor segítsen, hogy megértsen, abban az elejtett fél mondatában, hogy majd meg fog változni. Arról beszéljen, és én, tudja, hogy miről beszélek.

Szólláth Tibor: Balogh Úr, nem tudok Önnek segíteni, elnézést kérek. Parancsoljon.

Dr. Majoros Szabolcs: Kétszer is felmerült már a kollégium kérdése, és ezzel kapcsolatba véleményt is szeretnék mondani, meg kérdést is föltenni. Én személyesen úgy gondolom, a kollégáimmal együtt kedvezőnek tartjuk azt az elképzelést, hogy a kollégium megtartása mellett kíván a testület állást foglalni, úgy tűnik ebben a pillanatban. Azt is nagyon jónak tartom, hogy stratégiai célokat tervez a kollégiumnak a testület, illetve elhangzott többször, azt hiszem a gazdasági fórumon is, hogy cél az, hogy a kollégium helyén hátrányos helyzetű hajdúnánási gyerekeket is fogadjon be és biztosítsa a tankötelezettség teljesítésének feltételeit. Egyébként ez már részben megvalósult, vannak ilyen diákjaink. Azt is kedvező lehetőségnek tartom, hogy – az ősszel elhangzott az, hogy színvonalemeléssel kellene talán a kollégiumot vonzóvá tenni, de a B

épület első emelete most jelen pillanatban a kiemelt helye a kollégiumnak, és én néhány apróságra szeretném felhívni a figyelmet. Nagyon speciális jellegű tevékenység a kollégiumi tevékenység, nem is esik mindig kellően az oktatás területén kellő megítélés alá, és a tantermek kialakításakor komolyan figyelembe kellene venni azt, hogy koedukált feltételeket kell biztosítani, azt, hogy kiszolgáló helyiségeknek lenniük kell, azt, hogy ételbiztonsági feltételeknek meg kell lennie, és hogy a most meglévő eszközeink és bútoraink azok minimum 25 évesek, és hogy ezzel, hogy látja Polgármester Úr, megvalósíthatóak-e a színvonalemelés feltételei, illetve az előbb Polgármester Úr hivatkozott arra, hogy a szakértő kijelenti azt, hogy 1 pedagógus álláshely megszüntetését, illetve 1 takarítói állás megszüntetését tartja indokoltnak? Számol-e azzal akár a szakértő, akár a testület, hogy rendkívül speciális a feladat a kollégiumban, nonstop ügyeletet kell fenntartanunk? A mostani éjszakai ügyeletet például bentlakással, gyakorlatilag ingyen oldjuk meg. A délelőtti ügyeletet házirendi szabályozással megszüntettük. Tudom, hogy kicsi a létszám, kicsi a teljesítmény, ebben az évben a városnak azt hiszem 7 millió forintjába került pluszban a kollégium, de az ügyelet kivetítettségét és a szakmai feladatok ellátását, azt nagyon komolyan meg kell tervezni, és a létszámfeltételeket ennek megfelelően kell kialakítani.

Szólláth Tibor: Az a része, amely a kollégium kialakításához tartozik, nyilván annak meg vannak a szabványai. Ráadásul, hogyha egy új épületbe fog költözni a kollégium, elég szigorú szabályokat kell betartanunk. De nem is tehetünk mást, ezek a szigorú szabályok fognak bennünket rászorítani, hogy ez megtörténjen. De hangsúlyozom, hogy most abban a stádiumban vagyunk, hogy kifejezte ezt a szándékát a testület, és most fog elindulni az az építészeti vagy az a mérnöki gárda, aki meg fogja vizsgálni, hogy milyen formában alkalmas. Mi azt mondtuk, hogy a felső szinten kívánjuk a kollégiumot elhelyezni. Ma például kapásból azt mondta egy építész, hogy nagy valószínűséggel nem logikus a felső szinten, mert ha a felső szintre tesszük, azon a liftet kell az épületbe tenni. Egy sor ilyen kérdés tisztázása vár még. Én azért szomorú lennék, ha egyébként ez a verzió fog elfogadásra kerülni, hogy mondjuk, a 25 éves ágyakkal költözködnénk be a kollégiumba. Nagyon szomorú lennék, mert az azt jelentené, hogy az a verseny eldőlt, amit el akarunk érni. Nyilván, ha sikerül szépen felújítani az épületet belülről, akkor az azt jelenti, hogy annak olyan környezetnek kell lenni, ami egyébként vonzó. Még egy dolgot emelnék ki: és még nem tartunk itt, de mondjuk, hogyha sokan fölvetik, hogy mi lesz, hogyha nem a központba lesz a kollégium. Nyilván egy fiatal jobban szeret a központba tartózkodni, mint nem. Ez valóban egy probléma, ez egy érezhető probléma. Szóval fölvetem azt, hogy nyári időszakban egészen biztos, hogy jobb lehet a kihasználtsága a fürdő közelsége miatt a kollégiumnak és ez akár pluszforrás is lehet a kollégák részére. Azt, hogy a szakértő azt írja le, azt mondja, hogy egy létszám megtakarítható, ez az Önkormányzat részére egy mérlegelés kérdése. De mint hangsúlyoztam, hogyha egységes létszámgazdálkodásba gondolkodunk, akkor ez azt jelentheti, hogy ebben a rendszerben nem mindenki és nem

ugyanazon a helyen fog dolgozni. Azt mondani, és én nem merném most azt kijelenteni, hogy ebben a városban soha nem fog lenni pedagógus elbocsátás, vagy nem fog egyetlen egy embernek sem sérülni a munkaköre vagy bármi, de hogy nem ez a cél, ez egészen bizonyos. Ha van benne sérülés, akkor is keressük, hogy a rendszeren belül hogyan tudjuk a munkahelyet megőrizni, mert valóban napi probléma az, hogy egyszerűen kilátástalan az embereknek a helyzete – ezt nem ecsetelem, mert ez inkább az én problémám, hiszen ezt nekem kell megpróbálni kezelni – de alapvetően, hangsúlyozom nem ez a cél és nem ez mozgat bennünket. Ha a szakértők és most nem az oktatási szakértőkről beszélek, hanem akik az építési részét fogják vizsgálni, azt fogják kihozni ebből, hogy az az épület alkalmas erre a feladatra – ugye ez a következő lépcső – akkor azt kell majd megvizsgálni, hogy milyen költségekkel szeretnénk ezt megcsinálni, hogyan lehetséges. Mostani elképzeléseink szerint, hogyha alkalmasnak találják az épületet az átalakításra, akkor a jelenlegi funkciók kijönnek az épületből, s elindul a felújítás. Azokat a szakipari munkákat, amelyeket a tagintézmény el tud végezni, azt ők végzik el, nyilván azokat a szakipari munkákat, amiket ők nem tudnak elvégezni, azt pedig az Önkormányzat fogja elvégeztetni. Mostani tudásunk szerint tudunk pályázni - a KEOP keretei között - felújításra, nyílászáró cserére, homlokzat-szigetelésre és a belső energetikai felújításokra. De nagy valószínűséggel, ha ezt el akarjuk készíteni a nyárra, hogy ez kész legyen - bár pályázni fogunk rá, de akkor is el fogjuk kezdeni a felújítást, ha még nem tudjuk a végleges döntést, mert nyilván ennek van egy időkorlátja -, de augusztus elejére, augusztus közepére a kollégiumnak el kell készülnie. Tessék, parancsoljon.

Uzonyi Annamária: Én gondolom, hogy ez a karcsúsítás, illetve a képzéseknek a lejjebb tolása ez azt jelenti, hogy gimnáziumból szakközépiskolát, szakközépiskolából szakmunkásképzőbe, tehát abba a hároméves képzésbe akarják lentebb – hát – tolni végül is a diákokat. Ez többször elhangzott, hogy nem kell ilyen szinttel ide járni. Tehát ezzel kapcsolatban az a véleményem, hogy az oktatásba fektetett egyetlen fillér sem vész kárba, de hát ezt én gondolom, főleg, hogy kéne örülni, hogy kisebb létszámokkal foglalkozhatnak pedagógusok itt a mai világban, amikor tudjuk, hogy a gyerekek képtelenek egy-egy órán viselkedni meg koncentrálni. Mindegy. Én azt hiszem, ezt csak mi látjuk így, sajnos nem ez a tendencia van. Teljesen mindegy, de hát én tartok attól, hogy mégiscsak lesznek itt leépítések, mert hogyha nekünk meg kell szabni a specre egy bizonyos felvételi ponthatárt, hogy ne kerüljenek be 3 egészszel tanulók. Miért ne kerüljön be? Ki tudja, hogy négy év alatt mit tud majd kezdeni, de akkor egy speccel kevesebben leszünk. Van még egy majdnem egész angol szakos állás, hogyha szakközépiskolát akarnak, vagy a szakközépiskolából akarnak áttolni szakmunkásképzőbe gyerekeket, valószínűleg fog szűnni meg csoport, tehát igenis veszélybe fog kerülni néhány állás, gondolom én. Ez az egyik dolog. A másik dolog az, hogy irgalmatlan átépítések és felépítések, így leépítések lesznek, és ha ebbe így bele mer vágni az önkormányzat, akkor biztos tudja, hogy lesz rá pénz, és akkor még egy

kérdésem van: hogy az esetleg beúszott-e a képbe valahonnan, hogy az egyház akarná akkor a gimnáziumot, mert az egység kell. Köszönöm szépen.

Szólláth Tibor: Én is köszönöm a kérdést. Biztos ezzel kellett volna kezdenem, bár szerintem mindenki tudja, hogy azért én nem vagyok oktatási szakértő. Nagyon furcsa az a helyzet, hogy úgy kell a közoktatásról vitatkoznunk, hogy nyilván valaki ezt próbálja megérteni, és nyilván valaki meg nem akarja megérteni, de hangsúlyozom, én nem vagyok oktatási szakértő és nem is fogok tudni ezekben az ügyekben vitázni. Nekem nyilván szakértőkre van szükségem ahhoz, hogy tudjunk döntést hozni. Maga a rendszer azt mutatja az elmúlt 20 évben, hogy nem jobb, hanem rosszabb lett. Rengeteg okos ember van ebben a rendszerben, és ettől függetlenül maga a rendszer rosszabb lett és fenntarthatatlanná vált. Ezt nem én mondom, hanem a helyzet mondhatja ki, és nem csak én velem, de szerintem, ha valaki racionálisan gondolkodik, akkor mindenkivel kimondhatja ezt. Nyilvánvalóan ebben valamit tenni kell. Az a szakértő, akit mi megkértünk, ő azt mondta, azt javasolja, hogy a belépési küszöb a gimnáziumi osztályok tekintetében emelkedjen magasabbra. Én azt gondolom, és azzal abszolút egyetértek, hogy itt aki oktatásba kerül, az nagyon jó helyre kerül. De nem mindegy, hogy ami a végén kimeneti eredmény jön, az milyen eredmény. Mondok egy egyszerű példát, remélem, nem bántok meg vele senkit sem, de nem tudok jobb példát mondani. Azt mondja ez a szakértő, hogy Hajdúnánáson működik több évtizede egy zeneiskola. Hasonló településeken ugyanilyen zeneiskolák működnek, ahol zenekar működik, azok a gyerekek, akik ebbe a képzésbe részt vesznek országos, megyei versenyekre járnak el, és mérhető eredménye van egy ilyen képzésnek. Mi elköltjük ezt a pénzt zeneoktatásra - ráadásul sajnos vannak olyan pedagógusok, akik nem is felel meg a képesítése annak a szaknak -, ami azt mondja, hogy mérlegelés tárgyát kellene képezni, hogy szabad-e ilyen költségek mellett fenntartani egy zeneiskolát. De nem azt választottuk, hogy jó, akkor bezárjuk a zeneiskolát, mert én például konkrétan hiszek abban, hogy ez egy fontos dolog, de ha már csináljuk, akkor azt csináljuk jól, akkor teremtsük meg a feltételeit egyrészt – a normatíva lehívás szempontjából -, és akkor normális körülmények között csináljuk azt. Az a szép lassan elrohadó intézményrendszer, ami alattunk van – közbe úgy teszünk, mintha nem így lenne – az nem vezet sehová. Hanem hogyha csinálunk valamit, én abban hiszek, hogy azt jól kell csinálni. Ha ezt így csináljuk, akkor annak van látható eredménye, és hogyha ez így csináljuk, akkor érdemes sok-sok forintot és fillért beletenni a közoktatásba, mert akkor annak látható eredményének kell lenni, de annak a városban kell maradni, s szerintem ez alapvető cél. Egyébként azt is lehet tudni, az egyik intézményben 30%, ha jól emlékszem, a másik intézményben 40% a vidéki gyerekeknek a létszáma. Ebből a szempontból nekünk nagyon fontos, hogy a vidéki gyerekek jönnek, vagy nem jönnek. Én Igazgató Úrnak mondtam egy egyszerű példát. A 30-as években itt egy nagyon szép tehetséggondozás folyt a gimnáziumban, a legjobb képességű gyerekeket vidékről idehozták Hajdúnánásra, úgy, hogyha kellett, akkor ösztöndíjat adtak neki, kollégiumi szállást adtak neki, mert egy sor gyerek ezt

nem tehetne volna meg saját erejéből, hogy idejőjjön, de ezt fontosnak érezték. Szerintem az ilyen térségi jellegű akaratunkat kell folytatni, éppen ezért gondolom azt, hogy például a Pedagógiai Szakszolgálatnak a térségen átnyúló, Polgári Kistérségre való kiterjesztése az egy komoly lehetőség a város szempontjából, normatíva szempontjából, illetve pedagógus létszám szempontjából is. Még egyszer hangsúlyozom, hogy én azt nem jelenthetem ki, hogy ebben a városban soha az életben nem fog egyetlenegy pedagógusnak sem a haja szála meggörbülni, mert hazudnék. Nem szoktam hazudni és nem is akarok. Nyilvánvalóan elképzelhető, hogy lesznek olyan konfliktusok, amit kezelni kell. De még egyszer szeretném hangsúlyozni, nem az a cél, hogy itt most ilyen nagyon egyszerű, tollvonásnyi megvonásokat hozzunk, hanem rendszer-szinten gondolkodva próbáljuk meg a konfliktusokat a legkisebbre szorítani. Egyház kérdése: én, amikor az előbb Igazgató Úrnak az irodájában ültem, akkor Soós Sára és Soós Gábor volt a fejem fölött és lám, itt is itt vannak, ebben az épületben. Ma Hajdúnánáson mindenki nagyon büszkén vallja, hogy a Hajdúnánási közoktatás közel 400 éves. Ez az intézmény, amiben ülünk, ez egy gimnázium, amely én úgy tudom, református főgimnáziumként működött mintegy 350 évig. Ez azt jelenti, hogy közel 350 évig szinte kizárólag a Református Egyház volt a közoktatási intézményfenntartó Hajdúnánás városában. Az a hisztéria, ami most folyik az elmúlt 20 évben a Református Egyház ellen, számomra érthetetlen. Természetesen ilyen célunk nincs, de az, hogy a mai napig áthatja a várost, és ezzel sok százmillió forint kárt okozva az elmúlt 20 évben a városnak, az engem megdöbbsent. Tegnap elmondtam, itt is megismétlem: amikor én polgármester lettem, elmentem a Katolikus Egyház képviselőihez is, elmentem a Református Egyház képviselőihez is, s a magam belátása szerint és a magam lelkiismerete szerint helyesen tettem. Bocsánatot kértem azért az elmúlt 60 évben történt eseményekért, amivel itt meggyalázták ezeket a közösségeket. Én azt mondtam és azt mondom itt is, hogy ezek a közösségek számomra erőforrást jelentenek, mint ahogy a többi közösség is ebben a városban. Én a magam részéről nem fogom hagyni, hogy nánási ember a nánási embert uszítva olyanokat csináljon, mint ami 20 éve történt itt, Hajdúnánáson. Sokan nem értik, hogy miért jó az, hogyha a református közösségnek felajánljuk azt, hogy működtessenek óvodát. Pedig ez nagyon egyszerű logika, én azt mondom, hogy van egy anyagi része, de én azt fontosabbnak tartom, hogy van egy morális része is. Az a 60 év, ami ebben az országban történt, tessék végiggondolni, hogy hova vezetett. Én nem akarok arról beszélni, hogy mivé lett ez az ország és arról sem szeretnék beszélni, senkit sem akarok megbántani, hogy az a pedagógus társadalom, aki lámpása volt ennek a közösségnek, ennek az országnak, az most milyen anyagi és milyen morális körülmények között van. Én nagyon sajnálom, hogy ez így van, és ennek nem így kellene lenni. Tessenek megnézni azokat a tablókat, ahol a 30-as vagy a 20-as években vannak lefényképezve a tantestületek. Amikor ezek a tablók a könyvtárba voltak kitéve, én mindig ámulva néztem azokat az embereket, akikről lerítt az, hogy annak a kornak a meghatározó emberei voltak. Én is hadd kérdezzek valamit: hol van ez a pedagógus közösség, amikor van egy

városi ünnep, amikor rendezvényeink vannak, amikor oda kellene állni és meg kellene mutatni ennek a közösségnek, hogy Önök az értelmiségei? S ezt mindenkitől kérdezem. Hol van ma az a pedagógus társadalom, aki egy-egy közösségnek, egy-egy városnak a gerincét kellene, hogy alkossa? Hogyha ezen nem tudunk változtatni - ezek nagy dolgok -, nyilván ezek nem arról szólnak, hogy akkor most iskola vagy nem iskola, tehát komolyan kérdezem. Itt van egy hatalmas érték, ez a közösség. Miért nem jelenik meg a városban? Miért nem jelenik meg a városban markánsabban és miért nem élünk egy olyan életet, ami 100 éve ebben a városban teljesen természetes volt? 100 évvel ezelőtt ennek a városnak két fizetős újsága volt. Olyan polgári élet folyt ebben a városban, ami elképzelhetetlen. Olyan kulturális körök működtek, amelyek országos hírűek voltak. Hol vannak ezek a közösségek? Én azt gondolom, hogy ebben biztos, hogy tennünk kell, és én szeretném Önöket erre biztatni, de ne bántsuk az egyházakat, ne bántsuk a Református Egyházat sem. Ezt én kértem, ők azt mondták, hogy ők már túl vannak egy iskolabotrányon, ők most jól vannak. Elhíresztelték róluk, hogy abba az iskolába csak idióta és degenerált gyerekek járnak. Ez volt 15 évvel ezelőtt. Mindenki tudja, hogy így volt. Tessék megnézni: saját erőből fölépült az iskola és köszönik szépen, jól vannak. Nem akarnak több konfliktust. Én mondtam azt, hogy nézzük meg, miért ne ajánlanánk föl. Ha valaki körbenéz, Hajdúdorog azért áll úgy, ahogy áll, azért nincs adóssága javarészt, mert az összes intézményét átadta a Görög Katolikus Egyháznak. Én nem azt mondom, hogy ez a tendencia, de az, hogy 20 év után még mindig az a görcs van az ember torkán, hogy jaj, az egyház mit fog tenni. Mert mit fog tenni? Át fog vállalni négy csoportot, ha megteszi, úgy, hogy nekünk a kiegészítő normatívát nem kell mellé tennünk. Ez nagyságrendileg 20-30 millió forint éves megtakarítást jelent egy évben. Fontos ez? Szerintem fontos. Ez a pénzügyi része, a másik része – és erről is - őszintén kell beszélni. Az én gyerekeim a Református Általános Iskolába járnak, én nem tapasztaltam, hogy olyat tanultak volna az elmúlt 7 vagy 8 évben, ami a kárukra lett volna. Természetesen én nem fogom propagálni és senkit nem fogok biztatni arra, hogy jaj, te is vidd oda a gyerekedet. Nem. De a választás szabadságát szerintem helyes megadni. Ez az általános iskolai szinten megvan, erre nincs szükség. Az óvadás szinten, hogyha megadjuk, nyilvánvalóan csak akkor fognak odamenni, hogyha a szüleik ezt önkéntesen vállalják, és pedagógusok is csak úgy fognak ott dolgozni, hogyha ők ezt akarják. Ebből most csinálunk egy ilyen problémát, de úgy tűnik az élet meg egyszerűbb. Van olyan óvodai közösség ma Hajdúnánáson, aki azt mondta, hogy ő szőröstől-bőröstől szívesen átmenne az egyházhoz. De ez az ő belső dolguk, mi csak azt szeretnénk, hogyha ez szabályozottan menne és rendben menne, és senkinek nem kellene amiatt szégyenkezni, hogy megy, vagy nem megy. Ugyanez vonatkozik a gimnáziumra, az én gondolatomban nincs ilyen, de egyébként azt, amikor büszkéek vagyunk a 400 éves közoktatásra Hajdúnánáson, azt azért látni kell, hogy a 350 év az úgy telt el, hogy a Református Egyház volt az intézmény fenntartója. Jól-rosszul végezte a dolgát, de úgy tűnik, hogy túlságosan rosszul nem, mert ezt mindenki büszkén vállalja, de amikor meg ezt le kéne fordítani a

hétköznapiakra, akkor meg van egy iszonyatos görcs bennünk, mert az elmúlt 60 év az azt hozta, hogy ez a bűnös egyház. Szerintem ezt bízzuk mindenkinek a lelkiismeretére, s a Soós Sára és a Soós Gábor szerintem az volt, aki volt, Önöknek tudnia kell, hogy kik voltak ők, és azt is tudni kell, hogy milyen szerepet játszottak az akkori egyházi életben. Parancsolj.

Fejér Imre: Egy rosszízű statisztikát szeretnék helyesbíteni. Itt már elhangzott, tegnap a szakértő elég erélyesen mondta. Felháborító, hogy a Kőrösibe 3,2-es átlaggal vesznek fel gimnáziumba tanulókat. Mert ő azt mondta, hogy 3,2-es átlaggal vesznek fel tanulókat. Most volt a félévi értekezlet, 4-es a félévi átlaga a gimnáziumi tagozatnak. Tehát azért, mert ez egy nagy tömegnek elhangzott, hogy ma már 3,2-es átlaggal veszünk fel a gimnáziumba tanulókat.

Szólláth Tibor: Imre, erről ne énvelem vitázz, hanem azzal, aki ezt mondta. Én elmondtam, hogy amikor erről szó volt, arról volt szó, hogy 3-as jeggyel már be lehet kerülni a gimnáziumi képzésbe. Hogy ez igaz vagy nem igaz...

Dr. Juhász Endre: Igazgató Úr tudja megmondani...

Szólláth Tibor: Na de ezt senki nem tudhatja, hogy ez így van, és ha nektek ez sértő, akkor nyilván ezt ki kell kérni magatoknak. Tessék, parancsoljon.

Szabó Gábor: Még egy kérdés. Megpróbálom röviden megfogalmazni. Ha jól látom, itt az intézményt érintő átalakítás, átszervezés a szakképzési részt érintené. Az lenne a cél, hogy a szakképzés intézményi szinten egy kézbe kerüljön. Én ezt úgy tudnám elképzelni, hogyha egy vezetőségünk lenne, hiszen a szakértő úr is kifogásolta, azt, hogy elszórtan a Kőrösiben, itt is két helyen, a tagintézményben, tehát a Csihában, illetve a Béke Termelőszövetkezetben, illetve szétszórtan a városban működnek. Én ezt úgy gondolnám, hogyha egészbe akarjuk összpontosítani, akkor legalábbis oktatásilag, egy telephelyen koncentrálódna, de tekintve, hogy a kollégium a NOM épületének a felső szintjét elfoglalja, alul nem tudom mennyi műhelyt sikerül megvalósítani az alsó szinten. Ezzel a létszámmal úgy gondolom, hogy a meglévő tagintézmény épületben nem fognak elférni. Tehát továbbra is több helyszínen fog ez az oktatás menni, vagy pedig további létszámcsökkenés valósulna meg? Hisz a szakképzésben a szakközépiskolai képzés, erre épülő, érettségire épülő szakiskolai képzés van, erre hogyan látnak koncepciót?

Szólláth Tibor: Köszönöm a kérdést. Nyilván ez megint olyan pálya, ami nekem nagyon vékony jég, de rámegeyek, mert próbálok együttműködőnek látszani, meg szeretnék az is lenni. Próbálok hangosabban, de be vagyok rekedve, elnézést. Arról beszéltünk az előbb, hogy mivel a NOM épületét ki kell, hogy ürítsék, innen nagy valószínűséggel nem lesz lehetőség arra, hogy a gyerekek elmenjenek, de ez szerintem jól van így. Hiszen a másik részről meg jönnek a szülők, hogy a gyereke érettségizik, érettségi esetén ne bántsuk és védjük őket.

Ez is helyes, így kell, hogy legyen. De hogyha az idősíkot nem úgy képzeljük el, hogy 2011 és nincs tovább, akkor ez lehet egy folyamat. A másik, amiről szeretnék véleményt vagy inkább elképzelést megfogalmazni, én szeretném, hogyha a szakképzés és én az igazi szakképzésről beszélek, az azokra a helyekre is visszakérülhetne, ahol ennek mindig is a terepe volt. Azokhoz a szakikhoz, azokhoz a szakműhelyekhez, ahol egyébként érdemben lehetett, mondjuk, ha a normál szakmunkásképzésről beszélünk, akkor ez ott legyen. Azok a tanműhelyek, ahol ezek most zajlanak, azok egyrészt megalázóak, másrészt nem tanulják meg a gyerekek a szakmát. Az előrehozott szakképzésnél nyilván mindenki tudja, az nagyjából azt jelenti, hogy egy hét oktatás, egy hét gyakorlat. Erre egyébként lehetőség van, nyilván itt és Pista bátyámnak is mondom, hogy a Kereskedelmi és Iparkamara segítségét fogjuk kérni, és azoknak a helyi vállalkozásoknak a segítségét fogjuk kérni, akiknek egyébként van hagyománya abban, hogy ahol szakképzés folyt korábban. Ebből a szempontból, hogyha hosszabb időtartamban nézzük és akkor ez hosszútávon lehetséges, hogy egy épületbe kerülhet, de azt gondolom, hogy ezt nem kell erőltetni. Pontosan azért, mert ezek a gyerekek itt kezdtek, nyilván az lenne a logikus, hogy itt legyen az ő kimenetelük is.

Gömöri József: Én szeretnék megszólalni, ha lehet. Én úgy látom, hogy ami itt kezd kialakulni, ha lehet, akkor én megpróbálnám összefoglalni, hogy én hogy látom ezt az egészet. Röviden: ahogy a város vezetése mondja, egy kézbe szeretnék adni a szakképzést és ezzel kapcsolatban nekem olyan problémáim vannak, hogy szerintem nem mindenki egyformán jól használja ezeket a szavakat. Először most ezt szeretném helyre tenni. Ugye kell itt nekünk beszélni szakiskolai szakképzésről és szakközépiskolai és az utáni szakképzésről. Tehát akkor, amikor valaki azt a szót használja, hogy szakképzés, akkor a szakiskolai képzés 10. utáni 11., 12.-ről, vagy az érettségi utáni 13., 14.-ről beszélünk. A szakiskolai képzésnél 9-10.-ben szakmacsoportos szakmai előkészítő évfolyamról beszélünk, illetve a szakközépiskola 4 évfolyama hasonlóképpen szakmacsoportos képzés, és előkészíti majd a leendő szakmai képzést és ezt szerintem így kellene kezelni, pontosan kimondani azt, hogy most szakiskolai szakképzésről, szakközépiskoláról, illetve szakközépiskolára vagy érettségire épülő szakképzésről beszélünk. De bárhogyan is van, ezt az egészet egy kézbe szeretnék. Én úgy gondolom, hogy működhet is. Intézményileg – ugye Polgármester Úr is igyekezett felvázolni ezt – két intézményegységet nevezett meg, én hozzátenném a harmadikat, a kollégiumot, természetesen. Ugye lenne egy gimnáziumi intézményegység, és ha valóban így képzelik el, hogy a Tagintézmény tagintézmény volta megszűnik, akkor az azt jelenti, hogy – ahogy Polgármester Úr felvázolta – valahol van a tetején egy igazgató. Bocsánat, hogy így mondom, három intézményegység. Az egyik a gimnáziumi intézményegység, a másik a szakképzésben tanulók – most értsük azt, amit az előbb elmondtam, mindent, ez jelenthet kb. 1050 gyereket – intézményegység és annak vezetői, illetve a kollégium és annak vezetője. Természetesen - most az épületekre szeretnék rátérni - a jelenlegi tagintézményt, ha a B épületből

kiszorítjuk, kiszorítják – nem tudom, hogy mondjam, de azt hiszem, érti mindenki -, és be kell vonulnia az A épületbe, pontosan tele lesznek. Most azt elképzelni, hogy innen ezt a négy évfolyamon működő, évfolyamonként három szakközépiskolai osztályt, 12 osztályt a harminc főjével átlagosan számolva, vagy többel, hát képtelenség hova tenni. Annak fizikailag, gyakorlatilag itt kell maradni. Nem tud hová menni. Fizikailag nincs hová, tehát azok a félelmek – és szerintem itt a szülőknek ezt még inkább, de lehet, hogy még rajzolni is kéne, hogy még jobban megértsék, mert ők szerintem egyáltalán nem értik ezt. Azok a félelmek, amiket ugye Miklós is megfogalmazta, mert kérdezték a szülők, hogy hát akkor ő nem fogja a gyereket ide adni, mert nem szeretné, ha annak a gyermeknek abba az épületbe kell belépni. Bocsánat, de ezt ki kell mondanom, mert a szülők így fogalmaznak, ilyen keményen. Nem kell neki belépni. Itt marad. Tehát az a képzés, ami jelenleg folyik, az felmenő rendszerben természetesen így marad, hiszen abban állapodtunk meg, hogy ez így marad. Sőt, az a jelentkezés, akik most jelentkeznek, ahhoz sem lehet már hozzányúlni. Ez a 2012-es, szeptemberben kezdődő évről szól, én úgy gondolom. Ez az átszervezés és nem a képzés, igen. Én szerintem ez működhet így, ha a testület azt mondja nyilván, természetesen, hogyha a testület ezt szavazza meg, így dönt tehát az önkormányzat, akkor nekünk ez feladat, és akkor ezt kell megoldani. Ha mást döntenek, akkor azt kell végrehajtanunk és reméljük, hogy úgy fognak dönteni, ahogy kell, és én abban bízom, és én szerintem elmondhatom, hogy élvezem Polgármester Úrnak e tekintetben a bizalmát, hogy igenis meg fognak bennünket, vezetőket kérdezni, azért is tolódik ki ez egészen márciusig ennek az úgymond végleges eldöntése, hogy most kezdődnek ezeknek a részleteknek a megbeszélései. A kollégiummal kapcsolatban, ezzel az egészszel kapcsolatban, hiszen most a döntés még csak az volt, hogy legyen ilyen változtatás, vagy ne legyen. Én ezt most így látom, és lehet, hogy most haragusztok rám, hogy én ezt összefoglaltam, de mindenképpen el akartam mondani, mert néha van olyan érzésem nekem is, hogy mintha elbeszelnének emberek egymás mellett. Azért, mert nem mondanak ki szavakat, nem úgy használják a fogalmakat, ahogy. Tegnap a közmeghallgatáson olyan emberek is felszólaltak, akik azt mondják, hogy ő a gimnáziumba megy. Igen, a nánási ember azt mondja, hogy létezik a városban egy darab gimnázium, a gimnázium, és az alatt, amikor azt mondja, hogy ide bejön, ő a gimnáziumba jár, azt érti, hogy ezen a nagy ajtón bejön. De azt már ő nem tudja, hogy szakközépiskolába jár a gyerek. Mert azt mondta, a gyereket a gimnáziumba jár, de nem tudja, hogy a hatosztályosba, vagy a speces osztályba, vagy a szakközépiskolai osztályba. Ő csak azt érti ez alatt, hogy ezen a kapun jött be. Punktum. Azért ezeket teljesen helyre kellene tenni, és ha lehetséges, akkor itt a szülőknél valószínűleg ezt meg fogjuk tenni, de... – Mondjad, Ildikó!

Fehérváriné Szakál Ildikó: Én csak annyit szeretnék kérdezni, hogy ez, amit most Igazgató Úr elmondott ez érthető így?

Szólláth Tibor: Abszolút így gondolom.

Fehérváriné Szakál Ildikó: Jó, köszönjük szépen.

Szólláth Tibor: Abszolút így gondolom. Nekem még egy fontos, egyetlen egy mondatom lenne, amit Igazgató Úr is felvetett, hogy mit mondunk a szülőknek. Senki nem érdekelt abban, hogy mi itt most egy iskolabotrányba keveredjünk. Én mindenhol azt fogom egyébként hangoztatni, hogy a mi érdekünk az, hogy erős általános iskolai képzésünk legyen, erős középiskolai képzés. Nyilván ez rajtunk függ alapvetően, hogy elbizonytalanítjuk a szülőket vagy nem. Én nem fogom. Én nyilvánvalóan azt fogom mondani, hogy válasszák majd a Kőrösi iskolát, hiszen az én fejemben - bár sokat beszélgettünk Igazgató Úrral – amikor ő is azt mondja, hogy egyik iskola, másik iskola, én is néha így használom. Összességében előbb-utóbb ennek egy közösséggé kell válni és így kell használni. Ahogy Igazgató Úr összefoglalta, az nagyon-nagyon pontos, az én fejemben ez így van, de azért mondtam, hogy ez nekem egy vékony jég, mert nekem oktatási szakértőként kellene néha megszólalnom és valljuk be őszintén, nem vagyok az – és nem is akarom, hogy azt a látszatot keltsem, hogy az vagyok. Lehet, hogy az én szóhasználatomban is hiba van, de ahogy azt Igazgató Úr összefoglalta, az abszolút ennek a gondolkodásnak a lényege. Én javasolnám, hogy a szülőket ne várakoztassuk tovább. Köszönöm mindenkinek a jelenlétet.

Gömöri József: Köszönöm Polgármester Úrnak és Alpolgármester Úrnak a tájékoztatást és nektek is a részvételt.

K.m.f.

.....Dannai Ntshah.....

.....Magyarai László Károly.....

.....Thabuka Seboué.....

JELENLÉTI ÍV

2011. február 1. 17.00 óra - Díszterem

Székhelyintézmény – Intézmény átszervezésével kapcsolatos Polgármesteri tájékoztató

Ssz.	Név
1.	János
2.	~~Pannónia~~
3.	János
4.	János
5.	János
6.	János
7.	János
8.	János
9.	János
10.	János
11.	János
12.	János
13.	János
14.	János
15.	János
16.	János
17.	János
18.	János
19.	János
20.	János
21.	János
22.	János
23.	János
24.	János
25.	János
26.	János
27.	János

Ssz.	Név
28.	
29.	János
30.	János
31.	János
32.	János
33.	János
34.	János
35.	János
36.	János
37.	János
38.	János
39.	János
40.	János
41.	János
42.	János
43.	János
44.	János
45.	János
46.	János
47.	János
48.	János
49.	János
50.	János
51.	János
52.	
53.	
54.	